Beste leerkracht,
(als u niet de leerkracht bent van de groepen die de workshop uit het Cultuurtraject zullen krijgen, wilt u deze brief dan doorsturen naar de betreffende leerkracht(en)?)

Binnenkort wordt de Cultuurtrajectworkshop **De kast naar Narnia,** van SKVR, bij jullie in de klas gegeven. Een workshop fantasieverhalen schrijven gebaseerd op de beroemde fantasyreeks *De kronieken van Narnia* van C.S. Lewis in vertaling van Imme Dros (KokBoekencentrum Uitgevers 2025).

We gebruiken deel 2 uit de reeks: *De wereld achter de kastdeur.*

De workshop duurt 90 minuten en vindt plaats in de eigen klas.
Klassenopstelling: regulier
Benodigdheden: een digibord, pen en/of potlood en kleurpotloden

Het wordt extra leuk als de kinderen op de workshop zijn voorbereid. Hieronder volgen paar suggesties om de leerlingen te introduceren in de wereld van Narnia en hun fantasie alvast wat tot leven te wekken.

- Vertellen over de kronieken van Narnia en de schrijver C.S. Lewis.

https://nl.wikipedia.org/wiki/De_Kronieken_van_Narnia

- Vertellen waar het boek *De wereld achter de kastdeur* over gaat:

In de klassieker *De wereld achter de kastdeur* gaat Lucy een groot avontuur aan. Het verhaal speelt zich af in de Tweede Wereldoorlog. Om te ontsnappen aan het gevaarlijke Londen, logeert Lucy samen met haar boers en zus in het afgelegen, geheimzinnige huis van een oude professor. Op een dag komt ze een oude kleerkast tegen in een lege kamer. Lucy verstopt zich in de kast, maar tot haar schrik zit er helemaal geen achterkant in de kast. Via de kleerkast belandt zij in het wonderlijke land Narnia, waar een strijd gaande is tussen de machtige leeuw Aslan en de boosaardige Witte Heks.

- Een stuk uit het boek voorlezen. Suggestie: p. 29 tot p. 31
Het fragment staat onderaan de brief.

- Een stukje van de film kijken. De Kronieken van Narnia: *De leeuw, de heks en de kleerkast* (2005)

We hebben er veel zin in en kijken ernaar uit om jullie te ontmoeten!

Met vriendelijke groet,
Djuna en Liesbeth van SKVR

Fragment pagina 29 - 31

‘Maar wat bén je?’ vroeg de koningin weer. ‘Ben je een te hoog opgeschoten dwerg die zijn baard heeft afgeknipt?’
‘Nee, majesteit,’zei Edmond, ‘ik heb nog geen baard. Ik ben een jongen, ziet u.’
‘Een jóngen!’zei ze. ‘Wil je daarmee zeggen dat je een zoon van Adam bent?’
Edmond wist geen antwoord, hij begreep er niets van.
‘Ik zie al dat je een idioot bent,’ zei de koningin. ‘Maar nu voor het laatst en vlug of ik verlies mijn geduld: ben je een méns?’
‘Ja, majesteit,’ zei Edmond, ‘ik ben een mens.’
‘En hoe kom je dan in mijn koninkrijk?’
‘Door een kast, majesteit.’
‘Een kást? Wat vertel je me nu weer?’
‘Ik… Ik deed een kastdeur open en toen was ik zomaar hier, majesteit,’ zei Edmond.
‘Ha!’ zei de koningin, nu meer tegen zichzelf dan tegen hem. ‘Een kastdeur! Een deur naar de wereld van de mensen. Dus toch. Daardoor kan alles nog mislopen. Maar déze hier is maar alleen en dus niet echt een probleem.’
Ze was opgestaan, keek Edmond met vlammende ogen aan en hief haar staf omhoog. Edmond kon zich niet meer verroeren. Er zou iets verschrikkelijks met hem gebeuren. Maar ze leek van gedachten te veranderen.
‘Ach, mijn arme jongen,’ zei ze met een heel andere stem, ‘je bent verkleumd van de kou! Kom naast me in mijn slee, dan sla ik mijn mantel om je heen en kunnen we verder praten.’
Edmond voelde er weinig voor, maar hij durfde niet te weigeren. Hij klom in de slee en ging aan haar voeten zitten. Ze sloeg de wijde bontmantel om hem heen en stopte hem goed in.
‘Wil je ook nog iets warms drinken?’ vroeg de koningin. ‘Zou je dat lekker vinden?’
‘Graag, majesteit,’ zei Edmond met klapperende tanden.
De koningin pakte van ergens onder haar mantel een piepklein flesje gemaakt van iets wat leek op rood koper en ze liet er een druppel uit vallen in de sneeuw naast de slee. Edmond zag de druppel even, schitterend als een diamant, door de lucht flitsen. Maar zodra hij de sneeuw raakte, klonk er een sissend geluid en stond er opeens een met juwelen bezette drinkbeker vol dampend hete drank. De dwerg tilde hem op en gaf hem aan Edmond met een buiging en een glimlach, geen erg vriendelijke glimlach trouwens.
Edmond knapte wat op toen hij kleine slokjes van de hete drank begon te nemen. Hij had nog nooit zoiets lekkers gedronken, zo zoet en zo schuimig en zo romig. Het maakte dat hij gloeide tot in zijn tenen.
‘Half werk, zoon van Adam, drinken zonder iets te eten erbij,’ zei de koningin. ‘Zeg maar wat jij het lekkerst vindt?’

‘Bonbons, majesteit,’ zei Edmond.
Weer liet de koningin een druppel uit haar flesje in de sneeuw vallen en nu stond er een ronde doos met een groen zijden lint erom, waarin wel een kilo bonbons zat. Elke bonbon was anders, maar wel altijd heerlijk zoet. Edmond had nog nooit zo iets verrukkelijks geproefd.
Hij had het ondertussen lekker warm gekregen en voelde zich een stuk beter. Terwijl hij de ene bonbon na de andere nam, bleef de koningin hem van alles vragen. Eerst probeerde Edmond er nog aan te denken dat hij niet met volle mond moest praten, maar algauw dacht hij er alleen maar aan hoe hij zoveel mogelijk bonbons in zijn mond kon proppen. En hoe meer hij er at, hoe meer hij er wilde. Niet één keer vroeg hij zichzelf af waarom de koningin zoveel wilde weten. Hij vertelde alles. Dat hij een broer had en twee zusjes. Dat zijn zus al in Narnia was geweest. Dat ze een faun hadden ontmoet. Dat niemand iets afwist van Narnia.